A szeretet erős, mint a halál: visszatérés az első szeretethez

Gondoljunk arra a szeretetre, amelyről az Írás azt mondja, hogy erős, mint a halál, arra a tűzre, amelyet a sok víz sem olthat el. Olyan tűz ez, amelyet Isten helyezett az emberbe, és amely mindannyiunkban megvan. Az a fontos, hogy mit szeretünk, mert ahol teljes szívvel szeretünk, ott vagyunk mi is egészen.

Az ember döntéseket hoz, és nagyon sok mindenre képes. De amikor igen nehéz próbák jönnek rá, ha nincs jól lehorgonyozva abban, amiben kell, elesik, meggyengül, és másként kezd gondolkodni. Ilyenkor felteszi a kérdést: „Miért kell nekem ilyen makacsnak lennem?" Az ember elhatározásai, a törvényeskedés és a merev ragaszkodás a régihez nem állnak meg ezekkel a nagy vizekkel szemben. Egyedül a szeretet áll ellen nekik.

Az Úr Jézus különös hangsúlyt helyez erre a szeretetre. Ez a motor, amely talpon tart minket, olyan tűz, amely nem alszik ki. Hogy megértsük, mi ez, nézzük meg az Énekek énekének 8. fejezetét.

Az Énekek éneke 8:6–7-ben ezt olvassuk: „Tégy engem, mint egy pecsétet a te szívedre, mint egy pecsétet a te karodra; mert erős a szeretet, mint a halál; kemény, mint a sír, a szerelemféltés; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángja. Sok víz sem olthatja el a szeretetet, folyóvizek sem boríthatják el; ha valaki egész házanépe minden vagyonát adná is a szeretetért, mégis csak megvetnék azt."

A szeretet erős, mint a halál. Ezt a kifejezést annyira értjük, amennyire tudjuk. A halál valóban erős: senki sem tér vissza belőle. Semmi sem erősebb a halálnál, és a szeretet ugyanolyan erős, mint az.

Az ige azután azt mondja, hogy a szeretet lángjai „az Úrnak lángja". Olyasmi tehát, amit az Úr helyezett az emberbe, még a testi emberbe is: olyan tulajdonság, amelyet Isten ültetett belénk, és amelyet használnunk kell.

Miért beszél az ige vizekről és kioltásról? Mert a szeretet tűz, olyan tűz, amelyet nem lehet eloltani. Meg sem lehet vásárolni: aki egész háza minden vagyonát odaadná érte, csak megvetést kapna. A szeretetet nem lehet megvenni. Annak fel kell gyulladnia.

Elhagytad az első szeretetedet

Ennél a szeretetnél áll meg az Úr Jézus a Jelenések könyvének 2. fejezetében. Itt bevallom a szégyenemet: sokáig nem ismertem az igazságot erről. Egyszer mindannyiunknak szégyenkeznünk kell, és meg kell aláznunk magunkat emiatt.

Az efézusi gyülekezetet az Úr Jézus megdicséri. A Jelenések 2:2–3-ban ezt mondja neki: „Tudom a te dolgaidat és fáradságodat és a te tűrésedet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, és nem azok, és hazugoknak találtad őket; és terhet hordoztál, és tűrésed van, és az én nevemért fáradoztál, és el nem fáradtál." Ezek nem kis dolgok, hanem nagyon nagyok. Az Úr Jézus nevéért szenvedni igen sokat jelent.

A 4. versben azonban jön a feddés: „De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad." Kis dolognak látszik azokhoz a nagy tettekhez képest, amelyekre olyan készségesek vagyunk: hamis apostolokat keresni, leleplezni őket, kimondani, hogy a gyülekezetek Babilon. Ehhez nagyon értünk. Az Úr a jót is elismeri, a 6. versben: „De az megvan benned, hogy gyűlölöd a Nikolaiták cselekedeteit, a melyeket én is gyűlölök."

Mégis, az 5. versben nagyon komoly a szava: „Emlékezzél vissza azért honnan estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteidet cselekedjed; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz." Súlyos dolog, amikor az Úr elveszi tőlünk a világosságot. Világosság nélkül maradni a lehető legsúlyosabb dolog.

Mit veszítettek el az efézusiak?

Vallásos fiatalságomban szinte minden vasárnap énekeltünk egy éneket, amely nagyjából így kezdődött: „Ó, első szeretet, te tiszta, szent…" Száz százalékig vallásos emberek voltunk, de semmit sem értettünk abból az énekből. Mit keresett a „tiszta, szent" szó az „első szeretet" mellett? Énekeltük, mert szépen hangzott, de amikor meg akartam tudni, mi az első szeretet, senki sem volt, aki megmondta volna.

A szokásos válasz az volt, hogy az első szeretet az a buzgóság, amely akkor van benned, amikor Istenhez jössz, és hogy ezt a buzgóságot el lehet hagyni, el lehet veszíteni. Amikor elkezdtem a hívő életet, buzgó voltam, és akik évek óta megtértek voltak, azt mondták nekem: „Te most az első szeretetben vagy. Majd elveszíted, ne aggódj, mi is elveszítettük; mi már rég nem vagyunk ott." Én viszont láttam, milyen rosszul állok, és azt gondoltam: ha ez az első szeretet, akkor nagy a baj.

De hogyan lehet elhagyni? Ha elhagyják, nincs többé világosság. A szeretet erős, mint a halál, és az efézusi hívők éppen a szeretetet veszítették el, nem mást. Egyébként semmit sem veszítettek el: megvoltak továbbra is a cselekedeteik, a fáradozásuk, a tűrésük és a szenvedésük az Úr nevéért.

Ennek a gyülekezetnek Pál apostol vetette meg az alapját. Az Apostolok cselekedetei 20. fejezetéből tudjuk, hogy három évig volt velük, sírt értük, éjszakákon át virrasztott, dolgozott velük, és ezt mondta nekik: „Mert én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek ti közétek gonosz farkasok, a kik nem kedveznek a nyájnak." Úgy látszik, pontosan így történt: ott valami végbement.

Fel akarjuk fedezni ezt a szeretetet, azt a tüzet, amelyről az Énekek éneke ír, és amely nélkül az élet el sem kezdődik. Ez az első szeretet. Mi azt tanultuk, hogy a szeretet inkább a végén jön, de

az egy másik szeretet, Isten szeretete. Az első szeretet más: a mi Isten iránti szeretetünk. Az Úr Jézus azt mondja, hogy nekünk Őt kell szeretnünk. Milyen szeretet ez? Milyen tűznek, milyen parázsnak kell fellobbannia bennünk, hogy a motorunk legyen? És miért lobban fel? Mit veszítettek el ezek az efézusi emberek? A választ Máté evangéliumának 10. fejezetében keressük.

Nem méltó én hozzám

Az Úr Jézus ezt mondja Máté 10:37–39-ben: „A ki inkább szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát vagy leányát, hogynem engem, nem méltó én hozzám. És a ki fel nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám. A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt."

Ez az a szeretet, amelyet az Úr Jézus kér tőlünk. Akikhez szólt, nem voltak lelki emberek. A zsidó nép volt: az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Az Úr Jézus mégis igen nagy feltételt szab ezeknek az embereknek: „A ki inkább szereti atyját vagy anyját, hogynem engem, nem méltó én hozzám."

Ahhoz, hogy az Úr Jézust jobban szeresd apádnál és anyádnál, tudnod kell valamit Róla. Nem szerethetsz a halálnál erősebb szeretettel valakit, akit nem ismersz. Erre a szeretetre hív minket, nem félszívű szeretetre. Valaki mondhatja: „Igen, én is szeretem Őt. Járok az összejövetelekre, találkozom a testvérekkel, szolgálok is, éneklek, imádkozom." És nagyjából ennyiből áll a Krisztus iránti szeretete. Az Úr azonban azt mondja: „nem méltó én hozzám."

A világosság szeretete, amelyet minden emberbe beleoltott

Mit jelent méltónak lenni az Úr Jézushoz? A 2Korinthus 11. fejezetében látjuk, milyen szeretetet kér tőlünk. Ez a szeretet lehetséges, mert Isten valamit belénk helyezett. Ez minden emberben megvan, a testi emberekben is, nem csak a lelkiekben.

A testi ember arra kapott hívást, hogy jobban szeresse a világosságot a sötétségnél. Amikor a világosság eljött a világra, az emberek jobban szerették a sötétséget. Nem lelki emberek voltak, hanem testiek. A világosság azonban éppen azért jött, hogy megvilágosítsa az embereket, hogy fényljék a sötétségben.

Pál apostol ezt írja a 2Korinthus 11:4-ben: „Mert ha az, a ki jő, más Jézust prédikál, a kit nem prédikáltunk, vagy más lelket kaptok, a melyet nem kaptatok, vagy más evangyéliomot, a melyet nem vettetek: szépen eltűritek." Valakinek tehát hirdetnie kell nekünk az Úr Jézust, megmutatnia Őt olyannak, amilyen. Amikor valaki egy másik Jézussal jön, az emberek szívesen fogadják. Ezért a hirdetett Jézusnak az igazi Jézusnak kell lennie.

A 3. versben Pál hozzáteszi: „De félek, hogy miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak, eltávozván a Krisztus iránt való egyenességtől." Krisztust teljes szépségében tárják elénk, nekünk pedig teljes szívünkből és teljes elménkből kell szeretnünk Őt, különben nem vagyunk méltók Hozzá. És Pál még akkor is attól fél, amikor szeretjük, hogy idővel megtörténhet, ami az efézusi gyülekezettel történt: a gondolataink

megromlanak, és eltávoznak a Krisztus iránti tisztaságtól és hűségtől.

A jegyes és az ő Vőlegénye

A 2. vers megmutatja, ki nekünk Krisztus: „Mert féltelek titeket istenes féltéssel; mert eljegyeztelek titeket egy férfinak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak a Krisztus elé." A féltő szerelemről az Énekek éneke is beszél. Krisztus a mi Vőlegényünk, eljövendő Vőlegényünk, Jegyesünk. Pál vagy valaki más elénk tárta Őt, hogy eljegyezzük magunkat Vele. Az apostol lényegében ezt mondja: „Eljegyezlek titeket Vele, és félek, hogy ebben a jegyességben gondolataitok megromlanak, és eltávoznak attól a tisztaságtól, amellyel egy jegyes a vőlegényéhez ragaszkodik."

Mit tesz egy jegyes? Szereti a vőlegényét. Ez a motor. Ez a szeretet erősebb a halálnál, ez tűz. Isten igéje megmutatja, hogy ez a láng Tőle jön, és minden emberbe bele van helyezve. Csak fel kell ébreszteni, és ami felébreszti, az az Úr Jézus szépsége.

A legtöbbek számára azonban milyen az Úr Jézus? Ézsaiás 53-ban azt olvassuk, hogy megvetett volt és utált az emberektől, és mi semmibe sem vettük Őt. Eljött, szólt hozzánk, megmutatta, kicsoda, és mi semmibe sem vettük. Más dolog a megvetés, és más a szeretet tüze.

Amikor kihűl a motor

Éppen a szeretetnek ezt a tüzét veszítették el az efézusiak. Nagyon sok mindenük megvolt, de a szeretetük kihűlt. Amikor a motor kihűl, az autó nem megy többé, csak a forma marad. És amikor csak a forma marad, nem növekszel többé Krisztus formájára. Itt a baj: elvesztettük az első szeretetet.

Valaki mondhatná: „Nem olyan súlyos ez. Szenvedtünk Krisztus nevéért, győztünk, nézd, mennyi mindent teszünk." De ha a lényeget veszítettük el, akkor Krisztust veszítettük el, elveszítettük a Vőlegényünk iránti tisztaságot és hűséget, és kialudt a tűz. Így kezdődik és így ér véget: tűzben kezdődik, és amikor a tűz kialszik, vége.

Megszakad a kapcsolat, és megmarad nekünk az intézmény, a forma: mi szolgálunk, mi teszünk, mi jövünk Krisztushoz. Valaki elmondta, hogy amikor a vezetői vizsgára készült, ezt mondta Istennek: „Uram, ha segítesz, hogy megszerezzem a jogosítványt, lemondok a nadrágról, és kendőt kötök." Levizsgázott, és állta a szavát. Azt gondolhatnánk, hogy ott tűz ég, parázs izzik. De valójában mi ez? Zsarolás, alku Istennel.

Alku Istennel

Ugyanígy hangzik ez az imádság is: „Uram, ha meggyógyítasz, megtérek." Sok ilyen bizonyságtételt hallottam: „Kértem az Urat, hogy gyógyítson meg, meggyógyított, és íme, itt vagyok. Megtértem." De hol van Krisztus? Hol van az iránta való szeretet? Hol a parázs?

Hogy meglássuk Krisztust, és megvizsgáljuk magunkat, nehogy hamisságban éljünk, térjünk vissza az Énekek énekéhez. Az Énekek éneke 1:16-ban a menyasszony ezt mondja: „Ímé szép

vagy szerelmesem, sőt gyönyörűséges!" Krisztust azért mutatják meg nekünk így, hogy egyszer mi is ki tudjuk mondani ezeket a szavakat.

Az Úr Jézus ezt mondja János 12:32-ben: „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok." Mivel vonz magához? Emberi módon szólva: mivel vonzhat magához engem egy lány? A szépségével. Valami szépet kell látnom benne. Itt is így van: „Ímé szép vagy szerelmesem!"

Az Énekek éneke 2:16-ban ezt olvassuk: „Az én szerelmesem enyém, és én az övé vagyok, a ki liliomok között legeltet." Ezeknek a mi életünkben is igaznak kell lenniük, és ki kell tudnunk mondani őket. Ha nem tudjuk kimondani, csak a csere marad: én adok Neki valamit, Ő ad nekem valamit. Ilyen cseréről pedig itt egyetlen vers sem szól.

Ugyanebben a 2. fejezetben, a 7. versben a menyasszony ezt mondja: „Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, a vadon élő őzekre és szarvasokra, ne költsétek fel, se ne ébresszétek fel a szerelmet, míg nem akarja." A szeretetnek tehát el kell jönnie. Ez az a tűz, amelyről az Énekek éneke beszél: a halálnál is erősebb szeretet, amelyet a nagy vizek sem olthatnak el. És mellette megjelenik egy szó: „kemény, mint a sír, a szerelemféltés".

A kérlelhetetlen féltő szerelem

Pál ezt írja a 2Korinthus 11:2-ben: „Mert féltelek titeket istenes féltéssel; mert eljegyeztelek titeket egy férfinak, hogy mint tiszta szűzet állítsalak a Krisztus elé." Mit jelent, hogy a féltő szerelem „kemény, mint a sír"? Megmenekült-e valaha valaki a sírtól? Rá tudta-e venni valaki, hogy ne vegye el? Senki.

Ezért nagyon kell vigyáznunk a szeretetünkre. Isten féltőn szerető Isten, és csak magának akar minket, nem megosztva a világ és Őközötte. Az én szerelmesem egy, nem kettő. Mi viszont kettőt akarunk szeretni. Lehet ezt így az Úr Jézussal? Az Ő féltő szerelme kemény, mint a sír. Meg kell értenünk, Kihez jöttünk.

Az Énekek éneke 5. fejezete megmutatja, milyen kapcsolatban kell lennünk Szerelmesünkkel, Jegyesünkkel, és miért szeretünk bele Őbelé. Az 50. zsoltár 2. verse így szól: „A Sionról, a szépség koronájáról, Isten ragyog." Felénk ragyog az Ő szépsége. Dávid ezt írja a 27. zsoltár 4. versében: „Egyet kérek az Úrtól, azt kívánom: hogy lakhassam az Úr házában életem minden idejében, hogy nézhessem az Úr szépségét, és gyönyörködhessem templomában."

Beteg vagyok a szerelem miatt

Erre vágyott Dávid: hogy egész életében az Úr jelenlétében lakhasson. Volt szeme ahhoz, hogy meglássa az Úr szépségét. Ne legyen bennünk is ugyanez a vágy? Az Úr a legszebb. Az 5. fejezet 6. versében a menyasszony ezt mondja: „Kiment a lelkem, mikor szólott." Ez a halálnál is erősebb szeretet.

A 119. zsoltárban sok vers szól ugyanerről. Az egyik a 119:131: „Szájamat feltátom és lihegek, mert kívánom a te parancsolataidat." Mit jelent ez a sóvárgás? Azt, hogy vágyódsz hallani az Úr

Jézust, és lényed mélyéből szomjazod a parancsolatait. Ugyanott, a 127. versben a zsoltáríró ezt mondja: „Azért szeretem a te parancsolataidat jobban az aranynál és a színaranynál." A 119. zsoltár tele van bizonyságtétellel arról, milyen értékesek voltak az Úr beszédei a zsoltáríró szemében. Milyen értékesek a mi szemünkben? Ugyanolyan értékesnek kellene lenniük.

Az Énekek éneke 5:8–9-ben ezt olvassuk: „Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, ha megtaláljátok szerelmesemet, mit mondjatok néki? Hogy betege vagyok a szerelemnek. Mivel különb a te szerelmesed más szerelmesnél, óh legszebb az asszonyok között? Mivel különb a te szerelmesed más szerelmesnél, hogy így kényszerítesz minket?" Mindannyian hallottunk olyan emberekről, akik ebben az életben belebetegedtek a szerelembe egy fiatalember vagy egy fiatal lány iránt. A menyasszony kérése nagyon forró.

Tekintete egyedül a Szerelmesére irányul. Ugyanígy a mi tekintetünknek is egyedül az Úr Jézuson kell maradnia, nem a valláson. Nagyon könnyen eltérünk, ha jön valaki, és más evangéliumot hirdet nekünk. Milyen könnyűnek és milyen jónak látszik! Joggal mondták, hogy az ilyen evangélium kényelmes a testnek. A testet azonban meg kell öldökölni, meg kell feszíteni. Nem vagyunk adósai semmivel, mert az Úr Jézus megfizetett ezért. Pál ezt írja a Róma 8:12–13-ban: „Azért atyámfiai, nem vagyunk adósai a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert ha test szerint éltek, meghaltok."

Azután a menyasszony felel a kérdésre: „Mivel különb a te szerelmesed?", és leírja Őt az Énekek éneke 5:10-ben: „Az én szerelmesem fehér és piros, kitetszik tízezer közül." Az Úr Jézusnak a mi szemünkben is ki kell tűnnie, hogy felébredjen bennünk ez a halálnál erősebb szeretet. Elmondhatjuk-e mi is, hogy ilyen szeretetünk van? Ez a szeretet, ahogyan Isten megmutatja.

A szeretet az első

A dolgok sorrendje János 14:15-ben látszik, ahol az Úr Jézus ezt mondja: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok." Sokáig nem értettem, hogy a szeretet mindenekelőtt jön. Valószínűleg megzavartak a tanítások, amelyeket hallottam: nem szerethetsz, amíg újjá nem születtél, mert halott vagy, és a halott ember halott. Nagyon szépen hangzik. Ez az eleve elrendelés tanához kapcsolódó tanítás: halott ember nem szeretheti Istent.

E szerint az ember a világosságot sem szeretheti. Előbb Istennek újjá kell szülnie, mielőtt szeretne, és mielőtt bármit elhatározna, azután pedig az ember csupán kitart abban, amit Isten tett. Szépen hangzik, és úgy tűnik, alapja is van: az ember halott. Itt azonban az Úr Jézus ezt mondja: „Ha engem szerettek."

Szerettük a világosságot

Szerethetjük-e tehát Őt? Bizonyosan. János 3:19 azt mondja, hogy az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot. Vagyis szerethették volna a világosságot, sőt vannak, akik szeretik is, amikor eléjük jön. Némelyikünk, ha nem mindannyian, szerette a világosságot: amikor ránk ragyogott, jobban szerettük a sötétségnél. Ezért vagyunk itt.

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” A szeretet az az erő, amely képessé tesz minket arra, hogy megtartsuk a parancsolatait. Aki Krisztust szereti, be tudja tölteni, amit Ő kér. Milyen szép Ő! Mint a menyasszonynak az Énekek énekében, nekem is kiment a lelkem, amikor szólt hozzám. És mit mond nekünk az Úr Jézus? A parancsolatait. Mi mást mondhatna? Arra hív, hogy menjünk Hozzá, és tanuljunk Tőle, ahogyan Máté 11-ben mondja. Hallgatjuk a hangját, és tanulunk Tőle, hogy olyanokká legyünk, mint Ő. Ez az Úr Jézus célja.

Hogy ezt megtehessük, fel kell ébrednie bennünk annak a szeretetnek, amelyet az efézusiak elveszítettek, és nekünk mindig égve kell tartanunk. Erről a szeretetről olvassuk az Énekek éneke 8:7-ben: „Sok víz sem olthatja el a szeretetet, folyóvizek sem boríthatják el.” Ez biztosíték: ha megmaradunk ebben a szeretetben, az is velünk marad.

Mit mutatunk meg, amikor elutasítjuk az igét?

Máshol azt mondja nekünk az ige, hogy az Ő parancsolatai nem nehezek. Az 1János 5:3-ban ezt olvassuk: „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait: és az ő parancsolatai nem nehezek.” De ha nem szeretjük Őt, kérdezgetni kezdünk: „Ez is kell? Miért? Manapság ezt már nem gyakorolják.” Mit mutatunk meg, amikor elutasítunk valamit az Ő igéjéből? Szeretet ez? Ha nem szeretjük Őt, nem vagyunk méltók Hozzá. Ezt nagyon világosan megmondja, ne csapjuk be hát magunkat.

Néhány évvel ezelőtt valahol a testvérekkel voltam, és erről a szeretetről beszéltünk. Valaki nagy hévvel felcsattant: „Nem lehet szeretni! Mi a pokoltól való félelem miatt jöttünk, ezért vagyunk itt.” Nem fiatalember volt, hanem idős ember, és azt mondta, addig egyetlen embert sem ismert, aki szeretetből jött volna Istenhez. És valóban nem ismert, mert ilyen ember kevés van, nagyon ritka. Az ottani testvéreknek, amit mondtam, eretnekség volt, valami új, sosem hallott dolog. Pedig szeretet nélkül semmi sincs.

János 14:24-ben az Úr Jézus ezt mondja: „A ki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet.” Egyszerű és világos, ez meghatározás. A 23. versben pedig így szól: „Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet; és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.”

Hogyan lakozik nálam az Úr Jézus? Lelkem Jegyeseként, nem üzleti partnerként, az „én adok neked, te adsz nekem” szabálya szerint. És ha a mennyei Atya eljön, hogy nálam lakozzék, nekem, a jegyesnek, hogyan kell élnem? Nem úgy, ahogyan Ő élt? Maradhatok-e engedetlen, alázat nélkül, anélkül, hogy szolgává lennék? Az Atya ezt felelné nekem: „Várj csak, az én Fiam ilyenné lett. Te miért szereted a Fiamat? Mit szeretsz benne? A gyűrűit, a ruháit?”

Amit az Úr Jézusban szeretünk, az az Ő jelleme. Az 1János 2:6-ban ez áll: „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.” És miért él így? Mert a benne égő tűz, a Krisztus iránti szeretet hasonlóvá teszi Őhozzá. A szeretet erősebb a halálnál.

A szerelem ideje

Ez a szeretet vezet minket arra, hogy szövetségre lépjünk Vele. Ezékiel 16:8-ban az Úr ezt mondja: „És elmenék melletted és láttalak, és ímé a te időd, a szerelem ideje vala.” Amikor Isten a szerelem idejéről beszél, gondoljunk az Énekek énekében leírt szeretetre, és ne arra, amelyet az emberek tanítottak nekünk: „Mondd utánam az imát. Kész, üdvözültél.” Milyen könnyű lenne!

A szeretet, amelyre Isten hív minket, erősebb a halálnál. Ez késztet arra, hogy megtartsuk a parancsolatait, szövetségre lépjünk Vele, és úgy éljünk, ahogyan Jézus élt. Nélküle nem vagyunk méltók Hozzá.

Ébressze fel az Úr mindannyiunkban ezt a szeretetet, és segítsen megértenünk, mire kaptunk elhívást.

Sursa: *A szeretet erős, mint a halál: visszatérés az első szeretethez* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/a-szeretet-eros-mint-a-halal-visszateres-az-elso-szeretethez